

AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

LUCY FOLEYOVÁ

APARTMÁN
V PARÍŽI

TATRAN

*APARTMÁN
V PARÍŽI*

LUCY FOLEYOVÁ

APARTMÁN
V PARÍŽI

TATRAN

Román je fiktívne dielo.
Mená, postavy a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými ľuďmi, živými či zosnulými,
udalosťami či miestami je čisto náhodná.

Z anglického originálu Lucy Foley: THE PARIS APARTMENT,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lost and Found Books Ltd, Londýn 2022,
preložila Barbora Vinczeová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5358. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková
Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2022 by Lost and Found Books Ltd
Translation © Barbora Vinczeová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1353-0

Alovi – ďakujem za všetko.

PROLÓG

PIATOK

Ben

PRSTAMI SA LEDVA DOTÝKA klávesnice. Musí to dostať zo seba von. *Toto*, presne toto je príbeh, ktorý mu vydláždí cestu k sláve.

Ben si zapáli ďalšiu cigaretu značky Gitanes. Je to tak trochu klišé, no chutia mu. Uznáva, že sa mu tiež páči, ako pri tom vyzerá.

Sedí pred veľkými oknami apartmánu s výhľadom na stred nádvorja. Temnota zahaľuje všetko okrem zelenkavého svetla jedinej lampy. Budova je nádherná, no hlboko v srdci hnije. Teraz, keď to zistil, hnilobu cíti všade.

Mal by odtiaľto čoskoro odísť. Už tu nie je vítaný. Jess si nemohla vybrať horší čas na príchod. Ani ho nevarovala. Po telefóne mu neposkytla veľa informácií, no očividne sa niečo dialo.

Niečo zlé v tej hnusnej práci, kde robí barmanku. Benova nevlastná sestra mala talent objaviť sa presne tam, kde ju nechceli. Akoby bola magnet na problémy. Priťahovala ich. Nikdy sa nenaučila *pravidlá hry*. Nechápala, že si uľahčí život, ak dá ľuďom, čo chcú mať, a povie im, čo chcú počuť. Uznával, že jej síce povedal, aby prišla kedykoľvek, no nemyslel to vážne. Jess ho však vzala za slovo.

Kedy ju videl naposledy? Keď o nej premýšľal, vždy ho zaplavil po-

cit viny. Mal jej viac pomáhať, mal na ňu dávať pozor? Jess je krehká – teda nie krehká, ale zraniteľná na prvý pohľad neviditeľným spôsobom. Ako ježko – pod pichliacmi skrýva mäkké bruško.

V každom prípade jej mal zavolať, navigovať ju. Nedvíha, a tak jej nechá hlasovú správu: „Ahoj, Jess, je to číslo dvanásť na rue des Amants. Máš to? Tretie poschodie.“

Kútikom oka zachytí pohyb na nádvorí pod oknami. Nieкто sa niekam ponáhla. Takmer uteká. Vidí len obrys človeka bez tváre. Niečo na jeho rýchlej chôdzi však neseďí. Bena zaleje živočíšny nával adrenalínu.

Spomenie si, že nahráva hlasovú správu, a odvráti pohľad od okna. „Zazvoň na zvonček dole. Budem ťa čakať...“

Odmlčí sa. Zaváha a započúva sa.

Niečo zachytí.

Na schodisku počuť kroky. Blížia sa k dverám apartmánu. Stíchnu. Nieкто je za dverami. Čaká na zaklopanie. Žiadne sa neozve. Zavládne ticho. Ťaživé ticho ako zadržívaný dych.

Zvláštne.

Zrazu sa ozve iný zvuk. Ben vstane a nastraží uši. Pozorne načúva. Znova to začuje. Škrabot kovu o kov, kľúč v zámku. Cvaknutie pri zapadnutí kľúča do zámkového mechanizmu. Sleduje, ako sa dvere odomykajú. Nieкто ich zvonka otvára. Nieкто, kto má kľúč, hoci tu nemá čo robiť.

Kľučka sa hýbe smerom dolu. Dvere sa so známym vrzganím otvárajú.

Ben položí telefón na kuchynskú linku a hlasová správa mu vyfučí z hlavy. Čaká a sleduje, ako sa dvere otvorí. Postava za nimi vkročí dnu.

„Čo tu chcete?“ opýta sa pokojne a s rozvahou. Nemá čo skrývať. Nebojí sa. Alebo zatiaľ nie. „A prečo...“

Potom zbadá, čo má votrelec v rukách.

Teraz. Teraz sa už bojí.

○ TRI HODINY

Jess

PREKRISTA, BEN! ZDVIHNI! Zmrzne mi tu riť. Už z Londýna vlak vyrážal s dvojhodinovým meškaním. Mala som prísť o pol jedenásťtej, ale už je po polnoci. Dnes v noci je v Paríži chladno, chladnejšie ako v Londýne. Je síce len koniec októbra, no dych sa mi zráža pred očami a necítim si prsty na nohách. Je šialené, že len pred pár týždňami tu boli horúčavy. Potrebujem poriadny kabát. Je však veľa vecí, ktoré nikdy nedostanem.

Benovi som už volala asi desaťkrát – od príchodu vlaku po ceste sem zo stanice Gare du Nord. Nezdvihol. Ani mi neodpísal na správy. Díky za nič, bráško.

Povedal, že ma bude čakať a vpustí ma. „Zazvoň na zvonček dole. Budem ťa čakať –“

Som teda tu. *Tu* znamená slabo osvetlenú vydláždenú jednosmerku v zdanlivo dobrej štvrti. Apartmánový dom predo mnou stojí na jej konci sám ako prst.

Pohľadom prebehnem prázdnu ulicu. Mám pocit, že vedľa zaparkovaného auta asi šesť metrov odo mňa sa mihne tieň. Ustúpim na chodník, aby som mala lepší výhľad. Je tam... Žmúrim do tmy a snažím sa rozoznať ten tvar. Prisahala by som, že niekto sa pri aute krčí.

O niekoľko ulíc ďalej do ticha náhle zavýje policajná siréna a ja podskočím. Počúvam, ako sa zvuk stráca v tmavej noci. Znie inak ako tie doma – nie je to známe „ví-ú, ví-ú“, ako zvuk, ktorý vydávajú škôlkari –, no i tak sa mi rozbúcha srdce.

Žmúrim do temnoty za zaparkovaným autom. Teraz nevidím žiadny pohyb, ani tvar spreď pár sekúnd. Možno išlo len o hru svetla.

Znovu sa pozriem na budovu. Aj ostatné stavby na ulici sú krásne, no táto ich zatieni. Od cesty ju oddeľuje vysoká brána s kamenným

plotom na oboch stranách, ktorý skrýva akúsi záhradu či nádvorie. Má päť alebo šesť poschodí, obrovské okná a balkóny s kovaným zábradlím. Po celej prednej fasáde sa plazí brečtan a vyzerá ako strašidelná tmavá škvrna. Keď nakloním hlavu, zbadám niečo ako strešnú záhradu – ostré tvary stromov a kríkov černejúce sa pod nočnou oblohou.

Skontrolujem adresu. Číslo dvanásť, rue des Amants. Som tu správne. Stále celkom neverím, že Ben býva v takejto luxusnej budove. Povedal, že bývanie mu pomohol nájsť bývalý spolužiak. Ben však mával šťastie. Dáva zmysel, že sa sem dostal. Vďačil za to svojmu šarmu. Viem, že novinári zarábajú viac ako barmani, no nie *o toľko* viac.

Na kovanej bráne predou mnou je medené klopadlo v tvare levej hlavy. Lev vo vycerených zuboch drží hrubú kovovú obruč. Všimnem si, že na hornej časti brány sú ostne proti preliezaniu. Do plota po oboch stranách zasadili úlomky skla. Bezpečnostné opatrenia sa nehodili k elegantnej budove.

Nadvihnem klopadlo. Je ťažké a studené. Pustím ho. Kovové buchnutie sa odráža od dlažby oveľa hlasnejšie, ako som čakala. V obrovskom tichu a tme ťažko uveriť, že som v rovnakom meste, akým som sa večer tmolila po vysvietenej a preplnenej stanici Gare du Nord s kaviarňami a reštauráciami na každom kroku. Pomyslím na ten obrovský priestor okolo katedrály na kopci, na Sacré-Coeur, okolo ktorého som kráčala len pred dvadsiatimi minútami. Hemžil sa turistami s fotoaparátmi a podozrivými mužmi vo vetrovkách striehnucimi na nestrážené peňaženky. Prešla som ulicami, ktorým vládli neónky a ohlušujúca hudba, stánky s jedlom s nepretržitou obsluhou, z barov prúdili davy ľudí a ďalší stáli v radoch pred diskotékami.

Toto je iný vesmír. Pozriem sa na ulicu za mnou. Niet tam ani živej duše. Vietor šuchoce vetvičkou brečtanu na dlažbe. V diaľke počujem premávku, trúbenie áut, no i tá je tlmená, akoby sa neodvažovala narušiť tento elegantný tichý svet.

Ťahajúc kufor cestou zo stanice, som nad tým príliš nerozmýšľala. Sústredila som sa hlavne na to, aby ma neokradli alebo aby mi zložené koliesko na kufri niekam nezapadlo a nespomalilo ma. Teraz si to však konečne uvedomím. Som v Paríži. Nové mesto, nový svet. Dokázala som to. Opustila som svoj starý život.

* * *

V OKNE NADO MNOU sa rozsvieti svetlo. Pozriem sa tam a zbadám tmavú postavu, siluetu hlavy a pliec. Ben? Ben by mi určite zakýval. Viem, že pouličná lampa ma osvetľuje. Postava v okne sa však ani nehne. Nevidím jej do tváre a neviem, či ide o muža alebo ženu. Viem však, že ma sleduje. Určite ma sleduje. Predpokladám, že so starým kufrom, ktorý sa otvára aj napriek obmotanému povrazu, vyzerám úboho a vidno, že nie som odtiaľto. Mám z toho zvláštny pocit – ten človek ma vidí, ale ja jeho nie. Sklopím pohľad.

Aha. Na pravej strane brány zbadám malý panel s tlačidlami a kamerou. Klopadlo je teda len na ozdobu. Pristúpim k panelu a stlačím tlačidlo pre tretie poschodie, kde býva Ben. Čakám, že sa ozve.

Neozve sa.

Sophie

STREŠNÝ BYT

NIEKTO SA DOBÝJA do budovy. Dosť hlasno – môj strieborný vipet Benoit vyskočí a rozšteká sa.

„*Arrête ça!*“ zvolám. „Prestaň!“

Benoit zakľučí a stíchne. V tmavých očiach mu vyčítam zmätok. Počujem zmenu vo vlastnom hlase – je príliš ostrý, hlasný. V nasledujúcom tichu počujem, ako dýcham: rýchlo a plytko.

Nikto nikdy nepoužíva klopadlo. Aspoň teda nikto, kto pozná túto budovu. Podídem k oknu s výhľadom na nádvorie. Odtiaľto nevidím na ulicu, no vchod z ulice vedie na nádvorie, takže ktokoľvek tadiaľ vojde, uvidím ho. Nikto však nevošiel a od klopania ubehlo pár minút. Je očividné, že domovníčka ho nepovažuje za hodného vstupujúceho. Fajn. Dobré. Nikdy som tú ženskú nemala rada, no v tomto sa na ňu dá spoľahnúť.

I na prahu toho najluxusnejšieho parížskeho apartmánu sa semtam objaví odpad. Fetáci, tuláci. Šlapky. Vykričaná štvrť Pigalle je kúsok odtiaľto na okraji Montmartre. V tejto multimiliónovej budove s výhľadom na strechy v celom meste až po Eiffelovku som sa vždy cítila relatívne bezpečne. Nevšímam si špinu pod pozlátkou. Nevšímanie mi ide. Zvyčajne. Dnes je to... iné.

Prezriem si svoj odraz v zrkadle na chodbe. Pozorne vnímam detaily. Päťdesiatka môže vyzerieť aj horšie. Vďačím za to francúzskemu životnému štýlu, ktorým sa udržiavam *forme*. Prakticky to znamená, že hladujem. Viem, že i o takomto čase budem dokonalá. Rúž mám perfektný. Nikdy nevychádzam z bytu bez narúžovaných pier. Nosím Chanel, odtieň La Somptueuse. Je to môj podpis. Modrastá

kráľovská farba kričí – drž si odstup a nepribližuj sa! Vlasy mám ostrihané na mikádo a účes mi každých šesť týždňov upravuje David Mallet z Notre-Dame des Victoires. Vytvorí dokonalý tvar a prácne zakryje šediny. Môj manžel Jacques sa raz jasne vyjadril, že sa mu hnusia prešedivené ženy. No aj tak bol často preč a nemal kedy obdivovať moje vlasy.

Mám na sebe niečo, čo považujem za svoju uniformu. Svoje brnenie. Hodvábnu blúzku a draho vyzerajúce obtiahnuté tmavé nohavice. Okolo krku som si uviazala farebnú hodvábnu šatku značky Hermès. Dokonale mi zakrýva stopy na krku, ktoré tam zanechal čas. Nedávno mi ju daroval Jacques. Miluje krásne veci. Veci ako tento apartmán. Ako ja, predtým, ako som si dovolila zostarnúť.

Dokonalosť. Číra dokonalosť. Tak, ako to má byť. Cítim sa však špinavo. Poškvrnilo ma, čo som musela vykonať dnes večer. V zrkadle vidím lesknúce sa oči. Ony jediné ma prezrádzajú. Keď sa však lepšie prizriem, aj tvár mám trochu strhanú. Som chudšia ako bežne. V poslednom čase si nemusím dávať pozor na to, čo jem, a značiť si každý pohár vína či croissant. Nespomínam si, čo som mala na raňajky, ak som ich teda nezabudla zjesť. Každý deň si utiahnem opasok viac a viac a rebrá mi trčia z hrude.

Rozviažem si šatku. Viem si ju uviazať ako rodená Parížanka. Podľa šatky viete, že patrím medzi ne, medzi tie štýlové bohaté ženy s malými psami s dokonalým rodokmeňom.

Otvorím si včerajšiu správu pre Jacqua.

Bonne nuit, mon amour. Tout va bien ici. Dobrú noc, láska moja. Doma je všetko v poriadku.

Doma je všetko v poriadku. Ha!

Neviem, ako sme sa dostali do tohto bodu. Viem však, že za to môže ten muž. Nasťahoval sa do bytu na treťom poschodí. Benjamin Daniels. Všetko zničil.

Jess

VYBERIEM SI TELEFÓN Z VRECKA. Keď som ho naposledy kontrolovala, Ben mi neodpísal ani na jedinú správu. Písala som mu z vlaku: **Som na ceste**. A potom: **Som na Gare du Nord. Máš Uber?!** To len tak, viete, ak by v návale štedrosti chcel po mňa poslať auto. Stálo to za pokus.

Na displeji mi svieti nová správa. Neposlal ju Ben.

Ty sprostá krava. Myslíš si, že ti to prejde?

Doriti. Vyschne mi v ústach a naprázdno prehltnem. Potom správu vymažem. Zablokujem odosielateľa.

Ako hovorím, svoj príchod som zbúchala na poslednú chvíľu. Ben nepôsobil nadšene, keď som mu zavolała a oznámila, že som na ceste. Faktom je, že som mu nedala veľa času na spracovanie tejto informácie. Vždy som mala pocit, že mi záleží na našom vzťahu viac ako môjmu nevlastnému bratovi. Minulé Vianoce som navrhla, aby sme sa stretli, no bol zaneprázdnený. „Lyžovačka,“ povedal. Ani som nevedela, že lyžuje. Niekedy sa mi zdá, že sa za mňa hanbí. Pripomínam mu minulosť a on s ňou nechce mať nič spoločné.

Musela som mu vysvetliť, že som zúfalá. „Snáď to bude len na mesiac alebo dva a zaplatím ti výdavky,“ sľubovala som. „Len čo sa postavím na vlastné nohy. Nájdem si prácu.“ Hej. Takú, kde nekladú priveľa otázok. Týmto spôsobom sa dostanete na miesta, kde som pracovala. Neexistuje veľa pracovným pozícií, na ktoré vás vezmú s mizernými odporúčaniami.

Do dnešného poobedia ma zamestnával bar Copacabana v Brighstone. Občasné štedré prepitné ma držalo nad vodou. Chodievali tam bankári – šaškári napríklad z Londýna, osláviť Dickove, Harryho

alebo Tobiasove zasnuby. Ožrali sa tak, že sa im nechcelo počítať bankovky alebo to pre nich ani nebola veľká suma peňazí. Dnes som už nezamestnaná. Znova.

Opäť stlačím tlačidlo. Neozve sa. Ani v jednom okne sa nesvieti – dokonca ani v tom, ktoré som predtým sledovala. Prekrista. Snáď si nezaspal a nezabudol na mňa?

Jedno tlačidlo naspodku vytŕča z radu. Označuje ho slovo *Domovníčka* napísané peknu kurzívou. Akoby som bola v hoteli. Ďalší dôkaz, že ide o naozaj luxusnú budovu. Stlačím ho a čakám. Neozve sa. Nemôžem sa ubrániť predstave, že niekto ma sleduje cez malú kameru a rozhodol sa, že ma nevpustí.

Zdvihnem ťažké klopadlo a niekoľkokrát ním tresnem o drevo. Buchot sa ozýva celou ulicou. Niekto ho musí počuť. Niekde v budove šteká pes.

Čakám päť minút. Nikto neprichádza.

Doriti.

Nemôžem si dovoliť hotel. Nemám dosť peňazí na spiatočnú cestu do Londýna, a aj keby som mala, v žiadnom prípade by som sa tam nevrátila. Zvažujem svoje možnosti. Môžem ísť do baru... a počkať do rána?

Zrazu sa ozvú kroky na mačacích hlavách. Ben? Otočím sa a čakám ospravedlnenie – že si odskočil po cigy alebo tak. Nekráča však ku mne môj brat. Je privysoký a tvár mu zakrýva kapucňa s kožušinkou. Kráča rýchlo a odhodlane. Pevnejšie stisnem rúčku kufra. Je v ňom celý môj majetok.

Delí nás iba pár metrov a vo svetle neónky vidím pod kapucňou lesknúce sa oči. Siaha do vrecka, niečo z neho vyťahuje. Inštinkt mi káže ustúpiť. Už to vidím. V ruke sa mu mihne ostrý a lesklý kov.

Domovníčka

DOMOVNÍCKY BYT

SLEDUJEM NEZNÁMU na kamere. Čo tu robí? Znova vyzváňa. Určite sa stratila. Stačí sa na ňu pozrieť a vidím, že tu nemá čo hľadať. Zdá sa však, že je odhodlaná dostať sa práve sem. Teraz sa pozerá do kamery. Nevpustím ju. Nemôžem.

Strážim to tu. Sedím si vo svojom domovníckom byte, v *loge*, búde v rohu nádvoría. Do akéhokoľvek apartmánu v budove by sa zmestila dvadsaťkrát. Ale aspoň je moja. Môj súkromný priestor. Môj domov. Väčšina ľudí by ho nenazvala domovom. Keď si sadnem na vyklápaciu posteľ, takmer sa viem dotknúť všetkých štyroch stien naraz. Dlážka plesnivie, strecha a okná netesnia a prepúšťajú chlad. Má však štyri steny. Mám miesto na fotky, ktoré mi pripomínajú niekdajší život; drobnosti, ktorými zaháňam samotu; kvety z nádvoría, ktoré zbieram každé ráno, aby som mala niečo čerstvé a živé. Napriek všetkému pre mňa predstavuje bezpečie. Okrem neho nemám nič.

Znova sa pozriem na tvár na kamere. Vo svetle si všimnem známe črty – ostrý nos a sánku. Ale nie je to len v jej výzore – jej gestá i mimika pripomínajú hladnú líšku. Niekoho takého poznám. O dôvod viac nevpustíť ju. Nemám rada cudzích, ani zmeny. Zmena ma vždy ohrozovala. On bol toho dôkazom. Prišiel s tými jeho otázkami, s tým šarmom. Muž z tretieho poschodia – Benjamin Daniels. Od jeho príchodu sa všetko zmenilo.

Jess

MUŽ VO VETROVKE IDE priamo ku mne. Dvíha ruku. Kovová čepel sa opäť zaleskne. Doriti. Chcem sa otočiť a pustiť sa do behu, nech mám náskok aspoň pár metrov.

Ale počkať, nie, *nie*... Uvedomím si, že to lesklé nie je čepel, ale strieborný kryt iPhonu. S úľavou si vydýchnem a opriem sa o kufor. Zaplaví ma vlna únavy. Celý deň som napätá a ľakajú ma aj tiene.

Sledujem, ako muž niekomu volá. Zachytím jemný, zrejme ženský hlas. Muž ho prehluší a hovorí stále hlasnejšie, až nakoniec kričí. Nevie, čo presne hovorí, no nemusím vedieť po francúzsky, aby som pochopila, že nejde o priateľský rozhovor.

Keď sa mu minú slová plné hnevu, ukončí hovor a vloží si telefón do vrečka. Potom zamrmle jediné slovo: „*Putain*.“

Tomu rozumiem. Z francúzštiny som zmaturovala na štvorku, no raz som si vyhladala všetky francúzske nadávky. Pamätám si zaujímavé veci. Znamená to *kurva*.

Muž sa otočí a vydá sa smerom ku mne. Je zrejmé, že chce vojsť touto bránou. Ustúpim a cítim sa ako idiot, pretože som sa bezdôvodne vylakala. Je to však pochopiteľné – počas celej cesty vlakom som sa obzerala cez plece. Viete, pre istotu.

„*Bonsoir*,“ pozdravím s čo najlepším prízvukom a venujem mu žiarivý úsmev. Možno ma pustí dnu a dostanem sa na tretie poschodie zabúchať Benovi na dvere. Možno mu len nefunguje zvonček.

Muž sa neodzdraví. Venuje sa klávesnici na bráne a postláča niekoľko čísel. Vrhne na mňa pohľad. Nie je to úplne *priateľský* pohľad. Zacítim odstáty a kyslastý zápach alkoholu. Aj gamblerom v Copacabane takto smrdel dych.

Znova sa usmejem. „Ehm... *excuse-moi*? Prepáčte – potrebujem pomoc. Hľadám brata, Bena, Benjamina Danielsa...“